

Брандън Мъл - „Възходът на Вечерницата“

Кендра влезе заедно с другите осмокласници в класната стая и отиде да седне на чина си. След миг щеше да бие звънецът – знак, че е започнала последната седмица от учебната година. После Кендра щеше да завърши прогимназия и да се запише в гимназия, където щеше да се запознае с деца и от другите две гимназии.

Преди година това ѝ се струваше по-възбуждащо, отколкото сега. Някъде от четвърти клас ѝ беше излязла славата на зубърка и новото начало в гимназията би могло да ѝ даде възможност да се раздели с образа на прилежна и послушна ученичка. Но през последната година Кендра се беше преобразила. Изумително: с малко повече самочувствие и общителност човек се издигаше веднага в очите на другите. Тя вече не мечтаеше толкова отчаяно за ново начало.

На чина до нея седна Алиса Картър.

– Чух, че днес ще ни раздават годишните книги – каза тя.

Беше слабичка, с къса руса коса. Кендра се беше запознала с нея миналия септември покрай футболния отбор.

– Страхотно, изглеждам на снимката като препарирана – отбеляза тя.

– Много си си хубава даже. Помниш ли я моята снимка? Шините върху зъбите ми са големи като железопътни релси.

– Чудо голямо. Едва ли някой ще им обърне внимание.

Чу се звънецът. Повечето деца бяха по местата си. В стаята влезе госпожа Прайс, придружавана от най-обезобразения ученик, когото Кендра беше виждала някога. Момчето беше с пъпчива гола глава и с лице като щавена кожа. Очите му приличаха на гневни цепки, носът му бе като сплескано отворстие, тънките му устни бяха спечени. Ученикът – не момче, а страшилище – се почеса по ръката с криви пръсти, целите покрити с брадавици.

Иначе беше облечен хубаво с риза на черни и червени карета с копченца на яката, с джинси и скъпи маратонки на краката. Застана пред класа, до госпожа Прайс, която го представи:

– Запознайте се с Кейси Ханкок. Току-що е пристигнал със семейството си от Калифорния. Вече сме в края на учебната година и не е лесно да се преместиш в нов клас, затова ви моля да го посрещнете сърдечно.

– Наричайте ме просто Кейс – каза с пресипнал глас новият ученик.

Говореше така, сякаш го душаха.

– Виж го, моля ти се – пошушна Алиса.

– Ужас! – отвърна също шепнешком Кендра.

Клетото дете направо не приличаше на човек. Госпожа Прайс го сложи да седне на един от предните чинове.

От многото пъпки отзад по тила му течеше белезникава гной.

– Май се влюбих – оповести Алиса.

– Не злобей – промърмори Кендра.

– Моля? Сериозно ти говоря. Не ти ли се струва много сладък?

Алиса го изрече съвсем искрено и Кендра едва се сдържа да не се усмихне.

– Направо си жестока.

– Ти да не си сляпа? Той е страхотен! – обиди се не на шега другото момиче, задето Кендра не е съгласна.

– Щом твърдиш – рече примирена тя. – Просто не е мой тип.

Алиса поклати глава, сякаш Кендра е луда.

– Ти си най-претенциозното момиче на света.

От високоговорителите като жужене се чуваха сутрешните обяви. Кейс си шушукаше с Джонатан Уайт. Той първо се усмихна, после се засмя. Странно – Джонатан си беше гадняр, не беше от момчетата, които ще седнат да се сприятеляват с цирков изрод. Кендра забеляза, че Джена Чамбърлейн и Карън Сомърс се споглеждат и си шепнат, сякаш Кейс е много привлекателен. И те като Алиса явно не се шегуваха. Кендра огледа класната стая, но не видя нито един ученик, който да изглежда отвратен от вида на Кейс.

Какво ставаше? Ако изглеждаш като този тук, няма как да влезеш в класната стая и никой да не вдигне вежди.

Изведнъж Кендра прозря истината.

Кейси Ханкок изглеждаше нечовешки обезобразен и отвратителен, защото всъщност не беше човек. Явно беше таласъм, който изглеждаше нормално дете като всички останали. Само Кендра виждаше истинския му вид – явно благодарение на целувките на стотиците огромни феи.

Откакто преди близо година си беше тръгнала от Чудоземия, Кендра беше виждала само два пъти магически същества. Веднъж беше забелязала брадат мъж с ръст педя и половина, който се мъчеше да издърпа една тръба от купчината боклук зад киното. Тя се опита да се приближи, за да го огледа по-хубаво, но мъжът се шумгна в канавката.

Втория път Кендра зърна нещо като златна забулена сова с човешко лице. За миг погледите им се срещнаха, после съществото отлетя сред вихрушка златисти пера.

Такива странни гледки обикновено бяха недостъпни за очите на простосмъртните. Дядо й Съоренсон я беше приобшил към вълшебното мляко, благодарение на което човек може да разсее заблудата, прикриваща мистичните същества. След като с целувките си феите бяха вдъхнали на Кендра способността да го прави непрекъснато, дядо й я беше предупредил, че понякога е по-безопасно някои неща да си останат невидими.

И ето че сега тя наблюдаваше в класната стая гротескно чудовище, което се преструваше на нов ученик! Госпожа Прайс тръгна между редиците да раздава годишните книги. Кендра започна да си драска по корицата на учебника. Защо съществото беше тук? Със сигурност заради нея. Освен ако отблъскващите таласъми не се внедряваха редовно в държавните училища. Дали беше дошъл да шпионира? Да създава неприятности? Със сигурност беше намислил нещо.

Кендра вдигна очи и видя, че таласъмът я гледа през рамо. Тя би трябвало да се радва, че е изобличила истинската самоличност на новия ученик, нали така? Кендра се притесняваше, но това, че е видяла кой всъщност е този тип, вероятно щеше да й помогне да предотврати заплахите, на които той можеше да ги изложи. С тайните си способности щеше да го държи под око. Ако не се издадеше, Кейс така и нямаше да разбере, че Кендра вижда кой всъщност е.

Прогимназия „Рузвелт“ беше във формата на огромна кутия и бе построена така, че през зимата на учениците изобщо да не им се налага да излизат навън. Всичко беше свързано с вътрешни коридори, а залата, където провеждаха събранията, служеше и за бюфет на закрито. Но под юнското слънце Кендра седна с три приятелки да обядва навън, на кръгла маса с извити като дъга пейки край нея.

Докато ядеше сандвич, се подписа в годишната книга на Британи. Трина пък се подписа в книгата на Кендра, Алиса – в книгата на Трина, а Британи – в книгата на Алиса. За Кендра беше важно да напише нещо дълго и смислено – това все пак бяха най-добрите й приятелки. „Приятно прекарване през лятото“ ставаше за познати, но за истинските приятелки се искаше нещо по-оригинално.

Например да спомене шегите, които си бяха правили, или забавните неща, които бяха изживели заедно през годината. Кендра захвана да описва как, докато е изнасяла доклада по история, Британи е започнала да се смее и не е могла да спре.

Най-неочаквано, без да го е канил никой, на тяхната маса се разположи Кейси Ханкок – носеше от бюфета табла, върху която беше сложил лазаня, настъргани моркови и шоколадово мляко. Трина и Алиса се сместиха, за да седне и той. Бе почти нечувана дързост само момче да се настани на маса с четири момичета. Трина май се подразни малко.

Алиса стрелна с поглед Кендра така, сякаш беше спечелила от лотарията. Де да можеше да види как всъщност изглежда новата ѝ тръпка!

– Май не се познаваме – оповести Кейс с напрегнат пресипнал глас. – Аз се казвам Кейс. Съвсем наскоро дойдох да живея тук.

Беше достатъчно Кендра да го чуе как говори, та на гърлото ѝ да заседне буца. Освен в часа на класния Кейс беше седял с нея в два от другите часове. Изправеше ли се да го представят, всички, особено момичетата, го посрещаха добре.

Той доближи към беззъбата си уста вилицата, с която беше гребнал от лазанята, и Кендра зърна за миг тесния му черен език. Направо ѝ се повдигна, докато го гледаше как дъвче.

– И как се забавлявате тук? – попита Кейс с пълна с моркови уста.

– Като начало седим с хора, които познаваме – сопна се Трина.

Кендра си закри устата, да не се види, че се подсмива. Никога дотогава не бе изпитвала такава благодарност както сега, когато Трина започна да се заяжда.

– Това да не е масата на тежкарите? – отвърна уж изненадан Кейс. – Пък аз смятах да започна от най-долу и постепенно да се изкачвам.

След тези думи Трина вече не знаеше какво да отговори. Кейс намигна на Алиса, за да ѝ покаже, че не иска да ги обиди. Беше доста мил за таласъм с лице, покрито със струпеи.

– Видях те в някои от часовете – извърна се той към Кендра, като продължи да се тъпче с лазаня. – По английски и математика.

Беше ѝ трудно да гледа кривогледите му очи и да се държи любезно.

– Да – успя да отвърне.

– Аз вече съм си оформил оценките за годината – съобщи Кейс. – В старото училище. Дошъл съм само да убия времето и да се запозная с нови хора.

– И аз се чувствам така – сподели Британи. – Но Кендра и Алиса много държат да са пълни отличнички.

– Знаете ли – продължи момчето, – не обичам да ходя сам на кино, но още нямам приятели. Искате ли довечера да гледаме някой филм?

– Разбира се – потвърди Британи.

Кендра се изуми от невероятната му дързост да покани четири момичета наведнъж още първия ден в училището. Това беше най-любезният таласъм на всички времена. Какво ли беше намислил?

– Аз ще дойда – прие Алиса.

– Добре – съгласи се и Трина. – Ако се държиш добре, може дори да ти разреши да се подпишеш в годишната ми книга.

– Не давам автографи – заяви най-безцеремонно Кейс. – Ти, Кендра, ще дойдеш ли?

Тя се поколеба. Как изобщо можеше да изгледа цял филм заедно с това отвратително чудовище? Но не вървеше и да изостави приятелките си – само тя знаеше в какво се забъркват!

– Може би – склони Кендра.

Заядливият таласъм гребна каквото беше останало от лазанята.

– Дали да не се чакаме в седем пред киното? На улица „Кендъл“ при малкия мол. Дано дават нещо хубаво.

Другите момичета се съгласиха, а той стана и се отдалечи.

Кендра загледа как приятелките ѝ одумват оживено Кейс. Той беше спечелил от пръв поглед Алиса. А Трина беше от момичетата, които се заяждат, но после си падат по момчетата, оказали ѝ съпротива. Кендра предполагаше, че сигурно и тя е щяла да хлътне по Кейс, ако не е знаела какво отблъскващо чудовище е.

Беше изключено да каже на приятелките си истината за Кейс. Ако го обвинеше, щеше да прозвучи като луда. Но той определено беше намислил нещо.

В целия град имаше само един човек, с когото Кендра можеше да сподели какво става. А на него не можеше да се разчита особено.

Сет се изправи срещу Ранди Сойър. Той беше бърз, но нисък. В началото на учебната година Сет бе малко по-дребен от повечето момчета в класа, а сега, в края ѝ, беше по-висок от повечето. Най-добрата стратегия срещу Ранди беше да подскочи и да се възползва максимално от ръста си.

Спенсър Маккейн му подаде футболната топка и се изтегли. Четири от момчетата се впуснаха в атака, а други четири покриваха вратата. Един от защитниците беше застанал на линията и се беше заяпал. Сет се завтече така, сякаш смяташе да притича през игрището, после се устреми право към наказателната зона. Спенсър му подаде висока топка, която се завъртя на спирала. Пасът не беше достатъчно силен, но Сет се върна малко назад, скочи по-високо от Ранди и заби с глава. Ранди веднага се вкопчи с две ръце в него и за малко да го събори при фланелката на Чад Дюприй, с която бяха отбелязали началото на наказателната зона.

– Край на третината и гол – заяви Спенсър, като притича по игрището.

– Сет! – възкликна някой.

Той се обърна. Беше сестра му Кендра. Обикновено тя не разговаряше с него в училището. В прогимназия „Рузвелт“ се учеше от шести до осми клас, така че Сет беше в самото начало – едва преди година беше завършил началното училище.

– Един момент – извика той на Кендра.

Момчетата се подреждаха. Сет зае позиция. Спенсър хвърли топката, хвана я, после я метна леко, но Дерек Тотър я улови. Сет дори не си направи труда да го гони. Той беше най-бързият от съучениците му. Дерек се стрелна чак в другия край на наказателната зона.

Сет притича при сестра си.

– Както винаги носиш късмет, а? – попита той.

– Пасът беше слаб.

– Спенсър не може да стане нищо повече от преден защитник, понеже праща най-добре топката по спирала. Какво има?

– Ела да видиш нещо – отвърна Кендра.

Сет кръстоса ръце. Това, което ставаше, бе твърде необичайно. Сестра му не само разговаряше с него в училище, ами искаше и да го води някъде.

– Продължаваме ли? – провикна се Ранди.

– Сега играя – каза Сет на Кендра.

– Става дума за нещо, свързано с Чудоземия.

Момчето се обърна към приятелите си.

– Извинявайте! Трябва да напусна играта за малко. – Двамата със сестра му тръгнаха заедно. – Какво става?

– Нали знаеш, че още мога да виждам магическите същества?

– Да, знам.

– В някои от часовете днес имахме нов ученик – обясни тя. – Прави се на човек, но всъщност е грозно чудовище.

– Не може да бъде!

– Приятелките ми го харесват много. А аз не виждам как изглежда. Искам да ми го опишеш.

– Къде е? – попита брат й.

– Ей там, говори с Лидия Саутуел – посочи внимателно Кендра.

– Русото момче ли?

– Не знам. С риза на черно-червени карета ли е?

– Страхотен е! – ахна Сет.

– Как изглежда?

– Има най-замечтаните очи.

– Я стига – подвикна Кендра.

– И явно мисли най-красивите мисли.

– Сериозно ти говоря, Сет!

Звънецът би, голямото междучасие беше свършило.

– Наистина ли е чудовище? – попита Сет.

– Прилича малко на онази твар, която в Навечерието на Лятната нощ влезе през прозореца – обясни момичето.

– Онази, която посолних ли?

– Същата. На какъв се прави?

– Това шега ли е? – усъмни се Сет. – Да не е някое ново момче, по което си хлътнала? Ако те е страх, мога да му поискам телефона.

– Не се шегувам – удари го тя по ръката.

– Прилича на спортист. С трапчинка на брадичката. С руса коса. Леко рошава, но му стои страхотно. Явно я носи нарочно така. Преспойно ще му дадат роля в сапунен сериал. Сега вече добре ли е?

– Не е ли без коса, със струпеи и гной по главата? – реши да провери сестра му.

– Не. Наистина ли е толкова гнусен?

– Направо ми се повръща от него. Благодаря, до скоро.

Кендра се отдалечи бързо.

Господин Сапунения сериал също вървеше, както си бърбеше с Лидия Саутуел. За чудовище имаше вкус. Лидия беше едно от най-хубавите момичета в училището.

Сет реши, че няма да е зле да влезе в час. Господин Майърс се беше заканил да го накаже, ако закъснее още веднъж.